त्किरत्युत्कृत्यां किरामीत्यन्तत उद्धपति तत्कृत्यामुत्किरति ॥ १२ ॥ तान्बाहुमात्रा-न्खनेत् । अन्तो वाऽएषोऽन्तेनैवैतत्कृत्यां मोक्षयति तानक्षणया संतृन्दन्ति यद्य-क्षणया न शक्नुयादपि समीचस्तस्मादिमे प्राणाः परः संतृण्णाः ॥ १३ ॥ तान्यथाखा-तमेवावमर्शयति । स्वराडसि सपत्नहा सत्रराडस्यभिमातिहा जनराडसि रक्षोहा सर्वराडस्यमित्रहेत्याशीरेवैषैतस्य कर्मण आशिषमेवैतदाशास्ते ॥ १४ ॥ अथाध्वर्युश्च यजमानश्च संमृशेते । पूर्वयोर्दक्षिणेऽध्वर्युर्भवत्यपरयोरुत्तरे यजमानः सोऽध्वर्युः पृ-च्छति यजमान किमत्रेति भद्रमित्याह तन्नौ सहेत्युपाꣳश्वध्वर्युः ॥ १६ ॥ अथापरयोर्द-क्षिणेऽध्वर्युर्भवति । पूर्वयोरुत्तरे यजमानः स यजमानः पृच्छत्यध्वर्यो किमत्रेति भद्र-मित्याह तन्म इति यजमानस्तद्यदेवꣳ संमृशेते प्राणानेवैतत्सयुजः कुरुतस्तस्मा-दिमे प्राणाः परः संविद्रेऽथ यत्पृष्टो भद्रमिति प्रत्याह कल्याणमेवैतन्मानुष्यै वा-चो वदति तस्मात्पृष्टो भद्रमिति प्रत्याहाथ प्रोक्षत्येको वै प्रोक्षणस्य बन्धुर्मेध्या-नेवैतत्करोति ॥ १७ ॥ स प्रोक्षति । रक्षोहणो वो वलगहन इति रक्षोहणो ह्येते वलगहनो ह्येते प्रोक्षामि वैष्णवानिति वैष्णवा ह्येते ॥ १८ ॥ अथ याः प्रो-क्षण्यः परिशिष्यन्ते । ता अवटेष्ववनयति तद्या इमाः प्राणेष्वापस्ता एवैतद्दधाति तस्मादिषु प्राणेष्विमा आपः ॥ १९ ॥ सोऽवनयति । रक्षोहणो वो वलगहनोऽव-नयामि वैष्णवानित्यथ बर्हींषि प्राचीनाग्राणि चोदीचीनाग्राणि चावस्तृणाति तद्यानीमानि प्राणेषु लोमानि तान्येवैतद्दधाति तस्मादेषु प्राणेष्विमानि लोमा-नि ॥ २० ॥ सोऽवस्तृणाति । रक्षोहणो वो वलगहनोऽवस्तृणामि वैष्णवानि-त्यथ बर्हींषि तनूनोवोपरिष्टात्प्रच्छादयति केशा हैवास्यैते ॥ २१ ॥ अथाधिषवणे फलकेऽउपदधाति । रक्षोहणौ वां वलगहनाऽउपदधामि वैष्णवीऽइति हनू हैवास्यैतेऽअथ पर्यूहति रक्षोहणौ वां वलगहनौ पर्यूहामि वैष्णवीऽइति दृꣳह-त्येवैनेऽएतदशिथिले करोति ॥ २२ ॥ अथाधिषवणं परिकृत्तं भवति । सर्वरोहितं